

Så er det næste, at hovedproblemet tilsyneladende er, og ministeren kom jo også ind på det, at det er meget, meget vanskeligt for fængselspersonalet, fordi der ikke er kommet ekstra ressourcer, at sikre de her 3 timer. Derfor har vi også skrevet minimum 3 timer.

Det må for min skyld meget gerne være mere end 3 timer, men de der 2 minutter, som det tager at blive fulgt ud til toilettet og tilbage igen, er ikke den der menneskelige kontakt, der gør, at man rent faktisk oplever, at man får et forhold til et andet menneske, som gør, at man oplever, at man kommer ud af isolationen.

Så det er konkret en kritik af, at det ikke er godt nok, at vi ikke har nogle minimumsregler, fordi der ikke er ressourcer nok til det.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg forstår godt forslagsstillernes interesse for de lægefaglige spørgsmål i denne her sammenhæng, for her har vi jo at gøre med nogle, der er specialister i at kunne vurdere folks sjælelige og legemlige tilstand. Det gør de naturligvis også, og derfor laves der også disse lægeerklæringer, som skal forelægges for domstolen, for retten, i forbindelse med en varetægtsfængsling i isolation eller en tidsfristforlængelse i isolation. De forelægges, og de indgår i rettens afgørelse.

Når det ikke kan blive sådan, som fru Anne Baastrup og måske hr. Søren Søndergaard forestiller sig, at domstolene skal rette sig efter det, er det, fordi det ville være totalt i modstrid med lægernes lægeetiske regelsæt.

Det spørgsmål udtalte Lægeforeningens etiske udvalg sig om i 1988, hvor de sagde, at de ikke ville være i en situation, hvor deres erklæringer i de her tilfælde skulle følges af domstolene. Det var domstolene, der havde ansvaret for, om en isolationsanbringelse kunne gennemføres eller kunne forlænges.

Derfor beklager jeg selvfølgelig, at det på et tidspunkt indgik meget i debatten, at man ikke tog de her lægeerklæringer alvorligt nok, men det er jo, fordi det er domstolene, der på baggrund af lægeerklæringer vurderer det samlet.

Det, som jeg refererede til allerede i mit første indlæg, var, at Folketinget jo har skrevet en lov, hvori vi har præciseret, at isolation ikke må iværksættes eller fortsættes, hvis indgrebet f.eks. på grund af arrestantens psykiske helbred står i misforhold til sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis arrestanten bliver dømt skyldig.

Så allerede her kan forsvareren jo støtte ret på, at Folketinget her har sagt, at hvis der er lægeerklæringer, der står tvivl om, hvorvidt der helbredsmæssigt kan opstå problemer, også af psykisk karakter, så skal det indgå i domstolenes afgørelser.

Men igen: Vi kan ikke sige, at lægerne skal have hånds- og halsret over en arrestants fortsatte skæbne i isolation, det vil lægerne simpelt hen ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er ikke vidende om, at lægerne har udtalt sig imod at finde en anden form end isolationsfængsling, det har jeg aldrig hørt om, men det kan være, at ministeren kan forklare, hvor det er sket.

Men jeg vil godt begrunde, hvorfor jeg mener, at der er denne her dobbelttydighed i den socialdemokratiske holdning: På den ene side anerkender man, at isolation er alvorligt, og at det kan få samme konsekvenser som tortur. Det kan skade folk for livet. Det er fint, at man anerkender det. På den anden side sætter man det i forhold til sagens karakter.

Lad os lige prøve et øjeblik at forestille os, at det var i Tyrkiet, at vi fik det svar. Når danske læger var nede og påtale tortur i Tyrkiet og så fik det svar fra de tyrkiske myndigheder, at ja, det er rigtigt, vi laver en lov, hvor der står, vi bruger kun tortur, når det er i grove tilfælde, og når de anklager, der er, omhandler alvorlige ting, hvad ville vi her i Danmark så sige? Jamen vi ville da sige, at det er fuldstændig uacceptabelt.

Når fru Sandy Brinck sidder og ryster på hovedet, så er det vel et udtryk for, at man alligevel ikke, når det kommer til stykket, opfatter spørgsmålet om isolation som noget, der kan få den effekt, at folk bliver ødelagt for livet, for hvis man har den opfattelse, så må man jo sige, at det er en form for tortur, der kan påvirke folk på samme måde.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hvis hr. Søren Søndergaard har tid til at høre efter, så vil jeg godt svare ham, men det ved jeg ikke om han har. Hr. Søren Søndergaard plejer faktisk ikke at lave citatfusk, men det, der blev sagt nu, var tæt på at være citatfusk. En lille detalje: ordet tortur har ikke været i min mund.

Jeg er enig i, at isolation, og det står jeg ved, og det har jeg sagt mange gange, kan være en al-